

CENNETİN DÜŞMANCA DEVRALINMASI

CENNETİN DÜŞMANCA DEVRALINMASI

11 Ağustos 2026'da Papa'ya gönderilen mektup, hiçbir dinî kurumun resmen vaat etmediği bir süre içinde alındı teyidi aldı.

Yalnızca üç olası açıklama vardı.

1. Kutsal Makam e-posta kabul etmiyor.
2. Kutsal Makam sıradan inananlar için ayrılmış bir adres sunmuyor.
3. Kutsal Makam geleneksel postayla gönderilen kâğıt yazışmaları tercih ediyor.

Yine de bir şey bana inananlar arasına ait olmadığını söylüyordu.

Ben çalışma arkadaşları arasına aittim.

Belki başka bir yüzyıldan. Cüppesiz. Papaz yakasız. Görünür hiçbir otorite nişanı olmadan.

Ne var ki rahibelerin yönettiği bir manastır okulunda geçen sekiz yıldan sonra kendimi hâlâ, stoklarında makul miktarda iman kalmış, ibadetini yerine getiren bir Katolik sayıyordum.

Ertesi sabah ev telefonum sanki içine cin girmiş gibi davrandı.

Her yönden aramalar geldi.

Herkes aynı soruyu yineliyordu.

"Gördün mü?"

Neyi gördüm mü?

"Birincisin."

Nerede birinciyim?

"Web'de. Her yerde. Vatikan'ın üstünde. Gazetelerin üstünde. Wikipedia'nın üstünde. Senden daha yukarıda olan tek şey sayfa altlığı."

Bu bilgi gülünç geliyordu.

Ne yazık ki aynı zamanda doğruyd.

Öğlen olduğunda kendimi Kutsal Ofis'in gerçek Mahkemesi'nin karşısında buldum:

karım ve kızım.

Sorgu hemen başladı.

"Papa seni Vatikan'a davet etse, ona ne söylerdin?"

Gülümsedim.

Bir anlatıcı, bir satıcı, bir yazar ve ara sıra profesyonel bir düzenbaz olarak, cevap kıtlığından nadiren muzdarip oldum.

Sonra aynı zamanda bir dostum olan banka müdürüm beklenmedik biçimde evimde belirdi ve gerekli anlatı ivmesini sağladı.

Sonunda cevap verdim.

"Papa Hazretleri'ne, üç ayrı kez tarih yazma zamanının geldiğini açıklardım."

Sessizlik.

Herkes dinliyordu.

"Birincisi, Papa olarak."

Bir duraklama.

"İkincisi, İsa Mesih'in sinekkaydı tıraşlı olduğunu ve dolayısıyla Gillette'in sahip olduğu ilk çalışma arkadaşı olduğunu resmen kabul ederek."

Kimse sözümü kesmedi.

Derhâl tutuklanmamış olmaktan cesaret alarak devam ettim.

"Üçüncüsü, Gillette'i eve geri getirip şirketi Vatikan'ın koruması altına alarak."

Oda patladı.

Herkes güldü.

Kızım dışında herkes.

O, fikrin ciddi olma olasılığını hesaplıyordu ve daha kötüsü, nereden çıktığını anlamaya çalışıyordu.

Stratejinin kendisi oldukça basitti.

Kilise, insanlık tarihinin en güçlü pazarlama organizasyonu olacaktı.

Her jilet paketi.

Her tıraş makinesi.

Her broşür.

Her stant.

Her reklam.

İsa'nın imgesi.

Marka sadakati anında teolojik bir mesele hâline gelirdi.

Kimse bir daha asla marka değiştirmezdi.

İnananlar Kilise jiletlerini satın alırdı.

Kilise tüketici kazanırdı.

Tüketiciler inanan olurdu.
 İnananlar hayır işlerini finanse ederdi.
 Hayır işleri iyi niyet yaratırdı.
 İyi niyet daha çok iman yaratırdı.
 Çark ebedî hâle gelirdi.
 Sonra İkinci Aşama gelirdi.
 Papa düşmanca bir devralma başlatırdı.
 Başka bir dine karşı değil.
 Wall Street'e karşı.
 Gillette borsadan sonsuza dek ayrılırdı.
 Artık hissedar yok.
 Artık üç aylık panik yok.
 Gerçekliği, onu asıl kurmuş olan insanlara açıklayan analistler artık yok.
 Şirket, insanlığın korunan mirasının parçası olurdu.
 Doğrudan ruhban sınıfından seçilmiş on iki balıkçı tarafından yönetilirdi.
 Özgün yönetim modeli.
 İki bin yıl önce sınanmış.
 Sonuçlar tarihsel olarak kayda değer.
 Doğal olarak deterjancılar ne olduğunu asla anlamazdı.
 Bir gün altın yumurtlayan bir kazın sahibi olurlardı.
 Ertesi gün yumurtasız bir kazın sahibi olduklarına inanırlardı.
 Fark edemeyecekleri şey, kazın birdenbire iki milyar ek müşteri edinmiş olmasıydı.
 Gelir üçe katlanırdı.
 Yönetim maliyetleri çökerdi.
 Bütün yönetici katmanları sessizce ortadan kaybolurdu.
 Çoğu yüksek maaşlı.
 Birkaçı yetkin.
 Aralarındaki bağıntı hiçbir zaman kesin biçimde kurulmamıştı.
 Bana gelince, yalnızca tek bir kişisel risk görüyordum.
 Papa kabul edebilirdi.
 Ve kabul ederse, benden Anne Gillette için yeniden çalışmaya dönmemi isteyebilirdi.
 Sadece girişimi yeniden başlatacak kadar bir süre için.

Bu da hemen tanıdık bir sorun yaratırdı.

Papa Hazretleri fiyatımı zaten bilirdi.

Bir dolar.

Değeri o olduğu için değil.

Şaka hep bu olduğu için.

Ve her tehlikeli şaka gibi, içinde rahatlıktan çok daha fazla gerçek barındırıyordu.

Ferdinando